

Criteris de locució

Quan haguem de locutar textos, mirarem de ser-hi especialment curosos, especialment quan desconeguem la pronúncia d'una paraula (manlleus i noms propis, per exemple). A continuació, us presentem algunes consideracions que caldrà que tinguem en compte i que queden recollides al *Llibre d'Estil*:

Estàndard oral

Pel que fa a l'estàndard de la locució dels vídeos, cada professional respectarà la normativa de la llengua en la seva varietat d'estàndard. El redactor pot consultar manuals de pronunciació en català, guies fonètiques i diferents manuals d'ús de l'estàndard de cada zona, dels quals disposa el servei d'assessorament lingüístic. Respectarem i publicarem en la versió original els documents d'àudio en què els protagonistes s'expressin en la seva varietat lingüística, i afavorirem que siguin els redactors de cada zona geogràfica els que locutin els vídeos del seu territori, per tal de fer palesa la riquesa lingüística dels territoris de parla catalana.

Correcció fonètica

Independentment de l'estàndard territorial del periodista, la locució dels mitjans de comunicació ha de ser clara, correcta i en un registre formal. Hi ha alguns aspectes que poden resultar problemàtics:

- a) La pronúncia correcta de la vocal neutra en el cas dels parlants de català oriental: *casa*, *mare* (aquestes dues vocals sonarien igual, neutres).
- b) La sonorització dels sons africats sonors, que per la influència del castellà es poden pronunciar sords: *setge*, *dotze*, que erròniament serien "setxa", "dotsa".
- c) La pronunciació de consonants que en altres contextos són mudes: *Sant Antoni*, pronunciant la te; *cinc anys*, pronunciant la ce; *amb interès*, pronunciant la be; *aquest estiu*, pronunciant la essa.
- d) La clara distinció entre les esses sonores (s, z) i les sordes (ss, c, ç): *zel*, *rasa*, *matisar* (sonores); *cel*, *rossejar*, *força* (sordes).
- d) La correcta pronúncia de les síl·labes tòniques: *acne* i no pas *acné*, *guru* i no pas *gurú*, *termòstat* i no pas *termostat*.

Locució periodística

La locució periodística ha de tenir un aire natural però formal, ha de ser directa i sense cantarelles, cosa que vol dir que les frases tenen una entonació ascendent però després baixen al final del període. Cal intentar trencar un to monòton i marcar expressivament, sense exagerar, els continguts de la informació.

El ritme ha de variar (no encavalcarem frases excessivament curtes o llargues seguides) i podem locutar més lentament aquells aspectes que vulguem remarcar. Serà útil que els locutors treballin els aspectes de la correcta respiració, les pauses i el ritme adequat per projectar una veu nítida i agradable a l'oïda.

Com a norma general, farem que el servei d'assessorament lingüístic revisi tots els textos que haguem de locutar, per tal d'esmenar les errades que puguin incloure i orientar sobre pronúncies que poden resultin complicades.